

Fita a Barcelona, amb l'obra del 2002

La capacitat creativa de l'artista gironí, exposada al centre històric de Barcelona: el dia 9 d'octubre de 2003 va ser inaugurada l'exposició en què Fita dona compte del seu treball i de la seva evolució al llarg de l'any 2002 amb una cinquantena de peces.

Amb la presència de Joan Domènech, delegat del Departament de Cultura a Girona, d'Antoni Solà, de la Diputació de Girona, de Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona, i de Josep M. Sans Travé, director de l'Arxiu Nacional de Catalunya, va tenir lloc la inauguració de l'exposició "Fita, Obra 2002" que s'ha pogut veure a la Pia Almoina de Barcelona fins a final de novembre de 2003. En primer lloc cal constatar que la vitalitat de Domènec Fita no té rival ni esclertes, com no la té la seva curiositat pels nous materials emprats com a suport de la seva experimentació i, en darrer lloc, en la seva intensa dedicació a ordenar el *corpus* del seu treball. Una de les fórmules més reeixides d'acotament ha estat la de mostrar al públic, en aquest cas el barceloní, una selecció de la feina feta l'any 2002, vertebrada segons els compartiments habituals en els quals encabeix la seva producció artística. Per un costat hi ha el seguit de maquetes ideades per dirigir els constructors de la monumental escultura d'acer sorrejat de 5,20 metres d'alçada, de l'abat Oliba de Vic, obra que presideix l'entrada a l'indispensable Museu Episcopal de Vic. És una peça corpòria en la qual els jocs de buits i l'acer prenen el principal protagonisme per tal d'incorporar a la majestat històrica del personatge el seu vessant d'eclesiàstic bolcat en la pau, en un diàleg subtil entre l'esperit i la matèria; decididament aquesta serà una de les peces escultòriques més importants del Fita de totes les èpoques.

Una circumstància present en aquesta exposició, i que sempre caracteritza l'obra de Fita, és l'ús de suports i materials industrials, sovint procedents del rebuig, i gairebé sempre descontextualitzats o allunyats del seu ús primigeni; en aquesta exposició són els *plotters* informàtics i els plàstics i la tinta xinesa o llençols. En definitiva, el Fita polièdric, el de la mirada escrutadora, la curiositat il·limitada, l'artista que combina el seu ferri aprenentatge acadèmic amb la provatura atzarosa o la barreja de materials *a priori* impossibles. En aquesta tessitura, la de l'atzar, és on Fita proposa els salts cap endavant més contundents en el seu repte d'artista total.

En un altre ordre de coses, cal indicar que Fita ha mostrat una nova sèrie d'autoretrats que juntament amb les sèries que ha fet al llarg de la seva vida esdevindran un bon pretext d'estudi per als historiadors de l'art que en el futur es proposin analitzar la seva evolució; no

deixen mai de ser unes profundes mirades al·legòriques al pas del temps. També està present el Fita en sèries botàniques i zoològiques; habitants i paisatges del seu univers particular, els dibuixos, els rostres... Domènec Fita¹ en estat pur.

Sebastià Goday
Revista de Girona, núm. 222. Gener-febrer 2004

---

¹ Per saber més de Fita cal adreçar-se al magnífic web de la Fundació Fita: www.fundaciofita.com